

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag, hvis Hovedbestemmelse altsaa er den, jeg her har nævnt.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om kommunale Ejendomsskatter.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4819).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Wilmann): Det er mig en stor Glæde i Dag som Ordfører for et saa betydeligt Flertal her i dette høje Ting at motivere Indstillingen til endelig Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag. Det er længe siden, jeg har set en saa voldsom og saa mangesidig Modstand mod et Forslag som den, vi paa forskellig Maade har haft Lejlighed til at se under Behandlingen af denne Sag. Det har strømmet ind med Protester rundt omkring fra til Udvalget, og Pressen har heller ikke sparet paa Krudtet for at fremstille dette Forslag saa slemt som paa nogen Maade muligt. Jeg har undret mig over det, og jeg er fremdeles forundret over denne voldsomme Modstand og denne Pressekampagne mod Forslaget. Jeg er ikke i Stand til at klare, hvorledes det kan gaa til, at Folk kan komme i en saadan Ophidselse over et Forslag som det, der her foreligger. Det maa jo have sine Grunde; som jeg maaske ikke kender, men at det har noget med selve Sagen at gøre, har jeg meget vanskeligt ved at forstaa.

Naar man nu ser denne voldsomme Modstand paa den ene Side og samtidig ved, at vi i dette høje Ting er et stort Flertal, som er enedes om at gennemføre denne Sag, spørger man ganske naturligt sig selv, hvorledes dette kan gaa til. Jeg har prøvet paa at klare mig dette Forhold, og jeg tror ogsaa, jeg nogenlunde har faaet det klaret. Men hvis man skal klare det, maa man helt tilbage til Skattereformen af 1903. I denne Skattereform blev efter min Opfattelse Spiren lagt til det Forslag, som forhaabentlig gennemføres her i Dag og forhaabentlig i Løbet af nogle faa Dage gennemføres i Rigsdagen. Den Skattereform, man gennemførte

for de kommunale Ejendomsskatters Vedkommende i 1903, Overgangen fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld, var en Skatteomlægning, hvor et saadant Spektakel som det, vi har set i disse Dage, virkelig havde været paa sin Plads. Men der var ikke et saadant Spektakel den Gang. Det kom først bagefter, da Loven begyndte at virke; saa blev man klar over, at det var en meget uretfærdig Skatteomlægning, der her var sket. Den virkede nemlig saaledes, at de store og største Ejendomme fik Skattelettelse, hvorimod de mindre og mindste Ejendomme fik Skattepaalæg. Det syntes naturligvis Indehaverne af de smaa Ejendomme ikke om, og det var ganske naturligt, at de, efter at de var blevet klar over, at det var selve Lovens Princip, der medførte denne Uretfærdighed, saa sig om efter Muligheder for at faa en Lovgivning, der stillede dem nogenlunde ligeligt, og Kravet kom til at gaa ud paa en Lovgivning, der gennemførte en Ejendomsskat efter Princippet: lige Skat paa lige Jord. Det er jo i Virkeligheden det Princip, som danner Grundlaget for den Skatteordning, vi nu staar i Begreb med at gennemføre her.

Jeg skal kort illustrere, hvorledes Skatteordningen af 1903 med Hensyn til den kommunale Beskatning virkede. Den første Vurdering i 1904 efter Loven af 1903 gav det Resultat, at for Gaarde paa over 12 Tdr. Hartkorn blev Ejendomsskylden saadant noget som 6 000 Kr. pr. Td. Hartkorn og Gaarde fra 1 til 12 Tdr. Hartkorn godt 5 800 Kr. pr. Td. Hartkorn, medens derimod Husmandsbrug ansattes til 12 219 Kr. pr. Td. Hartkorn. Det vil altsaa sige, at de smaa Ejendomme vurderedes til omkring det dobbelte af, hvad de store vurderedes til. Da Skatterne steg med Vurderingssummerne, maatte Følgen naturligt blive, at de store Ejendomme ved Overgangen fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld fik en betydelig Lettelse, og at den Byrde, de lettedes for, blev kastet over paa de smaa Ejendomme, Husmandsbrug og mellemstore Brug. Det vakte selvfølgelig Utilfredshed, og at der snart rejste sig Krav om et andet Skattegrundlag end Ejendomsskylden, var ganske naturligt; det er i Virkeligheden denne Utilfredshed og dette Krav om et mere retfærdigt Skattegrundlag, der har skabt den store Tilslutning til Kravet om en Reform som den, vi nu vedtager. Havde der ikke været en saadan ved Loven af 1903 frembragt Stemning for at ændre den nuværende Beskatningsform, vilde det have været utænkeligt at opnaa en saadan Enighed som den, der er opnaaet her. Derfor